

De wilde orchidee; de draad van Ariadne als levenskracht. God als durende levenskracht, waaruit de werelden ontspringen; een zoektocht naar mystagogische werkvormen.

Na het uitdelen van de flyer (onderstaand) start ik met drie beelden waarna een korte beantwoording van de drie vragen volgt.

Beeld 1. Het lied: You'll never walk alone

Beeld 2. Een alledaagse ontmoeting tussen Maria en Elizabeth.

Beeld 3. Buber is met zijn 'Ich und Du' bij uitstek iemand die veel heeft geschreven over ontmoeting. Ik lees het verhaal over het paard voor.

Beelden vol van **onbewuste irreële ervaringen.**

1. Wat heb ik gedaan?

Ik liep mijn stage in een vormings en trainingscentrum, waar we in groepen van 12-22 personen op zoek waren naar spiritualiteit. Het centrum kent drie programmajnen: preventie psychotrauma, ouderen en arbeid en verlies en rouw. We zochten naar **levenskracht** en werkten veel in de natuur met **beelden, symbolen en rituelen.** De natuur werd verbonden met het eigen levensverhaal, er werd gesymboliseerd. De diverse vragen in de verschillende oefeningen zette ik onderwijl en naderhand in de structuur van het labyrint. Ingaan en uitgaan, ingaan en uitgaan. Is dit in een methodiek te vangen en is intuïtie daarbij een mystagogische competentie? Onbewuste irreële ervaringen. Al ontdekkend benoem ik dat de zoektocht naar levenskracht voor mij niet zozeer een **zoektocht** is naar nefesj (ziel), maar meer een spontane dans met **roeach** (beweeglijke adem Gods).

2. Wat mij dit geleerd heeft?

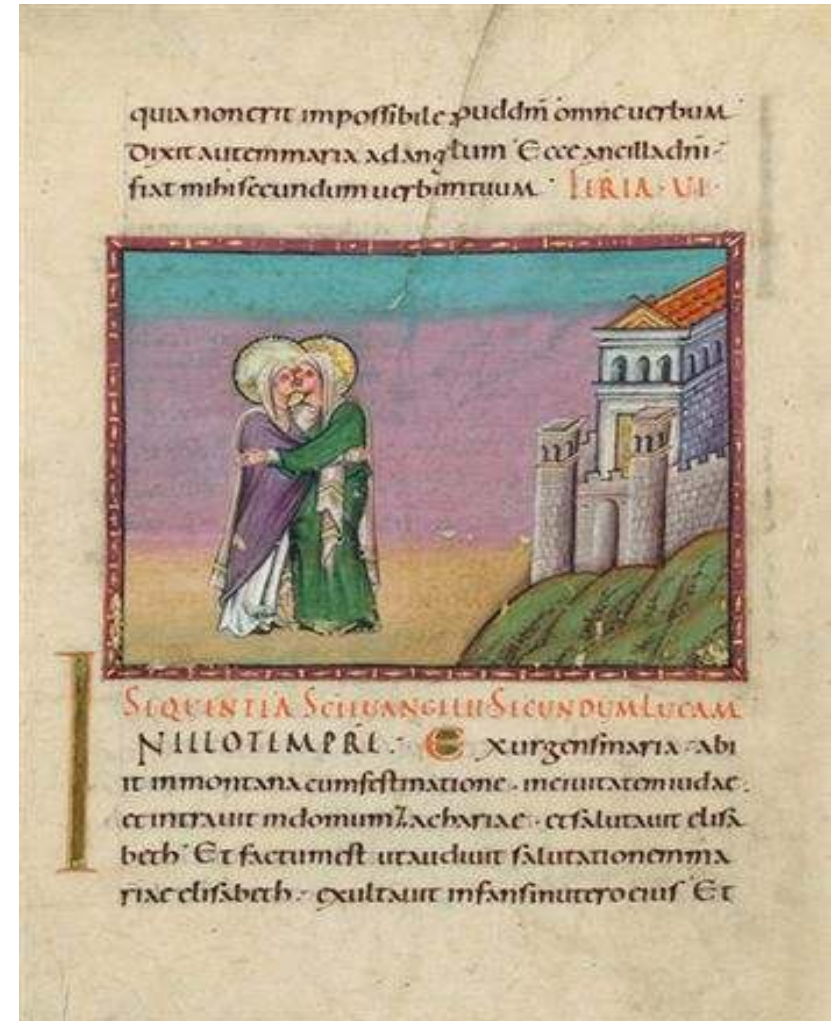
In de opleiding en in mijn stage: **eenzaamheid**, en wel in allerlei schakeringen van verschrikkelijk tot prachtig.

3. Wat mijn scriptie betekent voor ander geestelijke begeleiders?

Dat weet ik niet. Ik ben terug bij mijn eigen uitgangspunt. In het doorleven van veranderingen, verlies en rouw is het toelaten van verwondering belangrijk. We hadden, als het gaat om geloofstradities, geen gemeenschappelijke taal, **ontroering** was onze spreektaal.

Al terugkijkend zeg ik met Judith Herzberg 'Wat zij wilde schilderen.....'

Tot slot, wat de **draad van Ariadne** betekent? Ik weet het niet precies, maar zonder geloof, hoop en liefde vaart niemand wel. Deze draad is met aandacht voor u uitgezocht.

Egbert Codex

Ontmoeting Maria en Elizabeth

Nijmegen, TBI 25 mei 2007, Ditta de Beer-Jochemsen

You 'll never walk alone

*When you walk through a storm
Hold your head up high
And don't be afraid of the dark
At the end of the storm
Is a golden sky
And the sweet silver song of a lark*

*Walk on through the wind
Walk on through the rain
Tho' your dreams be tossed and blown
Walk on, walk on
With hope in your heart
And you'll never walk alone
You'll never walk alone*

Het paard

“Als ik de zomervakantie op het landgoed van mijn grootouders doorbracht, placht ik, zo vaak ik het onopgemerkt kon doen, in de stal te sluipen en mijn lieveling, een zware appelschimmel, de hals te krauwen. Dat was voor mij geen toevallig vermaak, maar een groot, vriendschappelijk, maar toch ook diep opwindend gebeuren. Als ik het nu, uitgaande van de zeer vers gebleven herinnering van mijn hand, moet verklaren, dan moet ik zeggen: wat ik aan het dier ondervond, was het Andere, het ontzagwekkende anders-zijn van de ander, dat echter niet vreemd bleef, zoals bij os en ram, en mij dit anders zijn veeleer nabijkomen en aanraken liet.

Wanneer ik over de machtige, soms verwonderlijk glad gekamde, een ander keer echter evenzo verwonderlijke, wilde manen streek en het levende onder mijn handen voelde leven, was het, alsof voor mij de huid grensde aan het element van levenskracht zelf, en iets, dat niet ik, helemaal niet ik was, helemaal niet ik-vertrouwd, juist tastbaar het andere, niet alleen maar iets anders, maar werkelijk het andere zelf, en dat mij toch toeliet, zich mij toevertrouwd en zich mij elementair op jij en jou stelde. De schimmel hief, ook als ik er niet mee begonnen was hem haver in de bak te geven, heel zacht de zware kop, waaraan vooral de oren zich nog bewogen, dan snoof hij zachtjes, zoals een samenzweerder zijn medewerker een alleen voor hem waarneembaar teken geeft, en ik voelde mij bevestigd.

Eens echter - ik weet niet wat de jongen bezielde, in elk geval was het kinderlijk genoeg - viel het mij onder het aaien op, wat een genoegen het mij deed, en ik voelde plotseling mijn hand. Het spel ging verder als steeds, maar iets was er veranderd, het was niet meer helemaal dat. En toen ik de dag daarna, nadat ik hem veel voer gegeven had, mijn vriend de hals krauwde, hief hij de kop niet meer. Reeds enkele jaren later geloofde ik niet meer, als ik aan het voorval terugdacht, dat het dier mijn afvalligheid had bemerkt; destijds voelde ik mij veroordeeld.”

Martin Buber

Het labrynt

Een vraag voor op de drempel

Je hebt het labrynt gezien en het verhaal gehoord. Welke tien woorden (beelden) roept het bij jou op?

Vragen voor op weg

1. Waar sta je nu?
2. Wat hoop je en wat vrees je?
3. Wat maakt jouw huis tot een veilig thuis?
4. Welke boom is jouw levensboom?
5. Welke stenen, bouwstenen, hoekstenen, rotsen of zwerfkeien neem jij mee in je rugzak?
6. Wat in de natuur doet je denken aan kwetsbaarheid? Wat is haar zwakte, wat is haar kracht?
7. Vanuit welke grondhouding (passie) leef jij?
8. Wie ben jij? (7x)
9. Wie of wat roept jou, beweegt jou, verwondert jou?
10. Waar kun je van genieten?

Voor in de oase heb ik geen vraag.

De weg naar buiten:

je verlaat nu het labrynt met de draad van Ariadne, je innerlijke wijsheid, jouw intuïtie!

Leef!

Wat zij wilde schilderen

Zij schildert wat zij niet kan eten
niet kan bezitten niet beschrijven.
Zij schildert wat niet stil blijft
zitten niet gelijk blijft niet
verandert. Zij schildert wat zij
niet kan kweken niet kan vangen
niet vergeten. Zij schildert
wat zij niet kan raden pakken
of begrijpen. Wat ze niet
omhelzen kan verwennen
of verwijten. Verwaarlozen
laten verwilderen. Omhakken,
verscheuren. Verbranden
Betreuren. Zij schildert
waar ze niet van slapen kan
wat ze zich niet herinnert,
niet in kleur. Wat zij niet zingen
kan niet juichen.
Het onomlijnde blijft
onomlijnbaar lokken.

Judith Herzberg

Foto: Joël Vingerling